

שבִּירֵי־גוֹרֵר

נבחר הוא לנו לראות את רבי־הפעלים כשהיותם עשויה מקשה וחיים כקשת דרוכה היודעת רק את דרכי הישרה והאחת. סאד יערב לנו לדרוש את אורח־חייםם כאותו הקו המתוח. שהוא הדרך הקצרה והיחידה שבין נקודת־הפתיח ונקודת־הגמר ונמאן להשלים בהם עם הנטיה הקלה ביותר לצרדין. ואשר ירט הדרך נגרו בעצמ־ שליחותו סימן רע הוא לו ונשים אותו לזרעו של בלעם. שאין כחו אלא במה. יתכן שדרכנו זו באה לנו סתוך יהירותנו האולת לראות את בני־העליה כשיצאם כמו. ומשועבד בידם לכלתי יכולת להטות את רוחם סדרכי־עולם גדולים לשכילי־שעה ספוצלים; שכן נעים לנו להכות באצבע צררה כלמי אלה ולהכריז: הנה אחינו אשר היה כאחד האלהים כשנם בשר הוא. ואפשר שאנו סתאויים בזה דוקא למעט את רכותם של הגדולים ולתתם ככלי־שרת ביד הגורל הכוזב כהם ללא ישאלום וסרום אותם בעל־כרחם ושלא בזכות־התנברותם העצמית. כרם. נוכח פני האמת הספענחת את צמנות־החיים ללא שיוור סתבדית הערכתנו זו ואין לה על מה לסמוך. דרכם של גדולי־ המעשה אינה פטורה סעקלקלות. כי הלכטים נפלו לא רק כחלקם של הטמיתים את עצמם כאהלה של שירה ואף בני־העלילה השניאה מועדים לכור־ההתבטות.

זה מקרוב פרסמו ידיו של קורט איזנר (חוכרת צנופה*) מעובדו ובה

משמשים בערכוביא לקוסי־אסרים. דבר־שורה קמעוי־וסמים. שכר־מחוזות — זלולים שנעקרו סאילן־חיים רבי־השרעפים. הסורגלים לראות את איזנר האיש בפרשת־היו האחרונה שהעמידתו בראש הסודרים ואף הפקירה כירו מושכות־סדינה ונתנה אותו לסרסם־ נבלים — טוב להם לעלעל בחוכרת הזו למען רעת את דרך־גורלו עדי היותו לאשר היה. עם התנגשותה של הנפש העדינה הזו בהיות־עולם עולה נעימה סדאיבה וגונה של ספח־נפש עד כדי התיאשות. ההתכונ־ נות כשחיותת־העולם ורריו המשובשות נורת אחריה דבר־סרורים: מעט כזב. מעט נרננות וטססוני־כסף — כי או יצהילו לקראתך פני־החיים. והעולם הזה — שוב אין לו תקנה ושוא יעמלו בונו בו: אילו היה העולם רק נבל — — אפשר היה לשדל בו שאין האושר כרוך בעקבי הנבלה. אולם להותנו הוא גם שומה ולא יבין לאשר יוסבר לו. לפתח הידיעה הזו רובצת ההכרה כי הרבים והסרובים נתונם ועומדים במ־ש ש־ערי־ סימאה ללא מאוי־ישע: יזאת רעת־העולם אשר סכלות־המיליונים נעשית בעמרת־ קוצים לראשי־סעים נאורי־הרוח והחכמים ואשר פתיות־האספסוף תצמד בחוצפה לכנפי הנניום להוקירו ספסנת־סרמיו עדי יצלול תחומה באס־אונים. הבקשה אחרי טעם ונמוקם של החיים נתקלת בהכיה הנקבת ללא־רחם: מה נחנקים היו

לעיפה. כאילו ננולו אבני־שחב סכבירות ועכשות וכאילו שרצו תולעים נמכות באופלי; חיי נעקרו משרשם. היותי הוכחה סכה נצחת. מאשר בתודה קורט איזנר. נכור־ רוטן מתענה. אם יש אלהים גם הוא חסאן יצר את האדם. מה פלא איפוא כי עולה ומנצצת המסקנה. שהיא סנת חלקו של צעיר וטוב אשר נכזה מנחלתם של החיים ושרם הניע לעמידה נברות מאוששת: ועל ההתאבדות יאמר: לא נשאלנו אם נאבה לבוא אל העולם הזה ולפיכך סטורים אנו סלשאל אם רשאים אנו להסתלק הימנו.

וההכרה הנברית. זו הדונלת בנאף־ על־פי־כן סוסה לבוא. אמנם. מחלחל עור הלעג המר לעצמו. מה אשתטה להתפלל לאלילת־הטוהר ומה אעבור לרוח אשר רחקה מעפר הארסה. חיי־ששן ינצו סמעשו בליעל ורקספלי־חזורים נשמינה). מחלחלת עוד ההכרה. כי שוא עמלי־האחד המתאוא לאור (הבורר הוא שושה האומר לחמם את בשרו לאורה של נשיטתו היוקדת וסופו לקפוא באישון־לילה). אולם מעבר מזה עולה בכל עווה הידיעה. כי אכן בחירה לאדם שכסותו בין קערת־הזהב והנחלת: היות שממית או נכוב — הנה הבחירה. לנצה ספוטס־רעל או להכנע ללא פשע. רצה או דיו — זאת הבחירה. ובתכלית־ הבירור עוזר ה־ant-aut: בני אדם נעים ונרים או שהם נוריים אחריהם את כל הוהמא או שנמשם קולסת את כל הופה. הגדול והטוב. הם יוררים

פלאים או סעפילים הרה — — — היהודים נדרי עולם הם ערות נאסנה לאסת הזאת. החיים נעשים גורח שכרצון ולאור התעודה מתקבלים היסורין כאהבה. אם גם ההרהור המיואש חוזר פעמים על האכסנה שלו וסוכיר נושנות: סוטב היה לו אלולא נצרכתי להתעורר משנתי ואילו נסחת. את רוחי במנוחה עם לילה. הרי האיש כתב כבר בשעת ליצנות בעצם ירו נוסחה שתהא נקבעת על סכבת־קבורתו: פ' נ' קורט איזנר לפניו נאון ססופק ועתה בלא תפונה כר־סינין.

כירוע לא נרדם הלה שנת־עולמים ולא שלח גם יר בנפשו. כי סרו הצינו כף־ רגל סוצקה וישרה בעמק הנבא. ירע כי חיוו בכקעת־הצער הזו הם גורח לסרות היותם לו ירירה סוכרת (הכרת האסת איננה תעופה לסרוסים. כי אם נפילה לתח־ תיות). המעפיל ישנב. הנופל — יתחרם. נש־ תוללה כסוסים סיוונים) ואעפיי שגדולים הם חבלי הנרורים ולא הסכנה להם אערנה שכנמש (לא ארע אמצא את נפשי בעולם. הוא כה רחוק ונכוב וחסר־נפשי). אולם הם תעודה ותסקיר חסור ושוב אין מהם מנום (אצור חיים חדשים. כי בן־הורין אנכי. עלי מצחי כחוב: חשובו בלבבי תבער מצות־הרם: לחום תלחום: בת־עוני תיכב נואשות: סבל תסכולי) והתפקיד הזה חייב בהנשמה אם גם הוא עצום לסדי־לנמש נרפה וסרוסרת — — — שכחילתה בעולם ומעלליו עולה ומשתרנת — — — והחיים חסורים לסדי לאדם כר־

לבבי. כי הנדרף הוא הוא בן־הורין לאסתו. — וראה זה פלא: למרות הכרת האימים ביסר היאיש־הסרסרת בויות־הנפש עולה כנתיבה ישרה האסונה באדם ועתרו הראויים לקרבן: אוחב באדם את אשר יהיה סחר ועל כן אעניק לו היום סלוא זכויות. למען יאבק ויכבוש את המחר שלו ויצר את הנסתר בקרבו: האומר להאיר לעולם חייב בעצמו לעלות באש. מפעל האמן דוא הדיסון אשר לו יצוה את נפשו. היצור אשר נוסחה בו רוח נשמה חונג את נצחונו על היוצר נטולי־הנפש. וכך נמצאת דרך־תשובתו אל הרבים והסרובים אשר נכלם בשחרי־נעורים. כי הרבים שרורים בעוני ולא סני לבחור בדרכם. כי חוכה היא לריב את ריבם: רסעות העוני סכחיקות ביהלום אשר בו יקרין העושר. הזוהר הוא בעלי־חוכה לעוני. אולם בעלי־החוכה סשסן והמלוה סת סחרפת־רעב. סתי יכוא השופט אשר יפרה את העשוק ויציא את משפטו צדקי. ואיזנר בעל הנפש היפה. האימטנים. המשוור אמר להיות השופט והוא מאסין. כי טוב הוא האדם ואפשרות־ת קוננו גדולה לאין קצה וזאת סרגודית־חיי והוא סוקע — — — על הצלב כי אחותו רוח־תזוית לחנדך את האנשים לפוליס־קהי. —

מי שכא לכלל־השתעברות גדולה כוו ותפקירו כחיים — שוב לא ירפה ססנו. אם גם תשסעהו ההכרה כי רוח תזוית היא. כזאת יכיע בסכתבי לאמר: כיום בקצה לפני ראשנה סהות־חיי.

סעודי נשאתי את כבי לטאויים הגדולים. הטהורים. סלאי־ההקרבה. לפיכך נהייתי סוסה. לפיכך סדינאי. ותמיד סצאתי שוק. זוהמה ושססה. או — הדברים נכתבו בינואר 1918 — ירעתי כי אירי תלוי סנגד אולם כרצוני להכות את עיני בסנורים ולא אוכל אחרת. לא אוכל לעולם לנשום נשיסת חרות אם לא אעשה הפעם את אשר אצטוה ספי החוכה. לא אוכל להשתמש יתר מאחריותי וסחוד־ כתי־האישית — כעבור נששי. אולם אודה: קרבן יקר אקריבה. לא הייתי סעודי משולב באהבה ובחידוה כמענלי החיים כבשנים האלה: הנני כרוך אחרך. אחרי הילדים. אחרי העבודה המרובה אשר סרם נעשתה. אחרי הרעיונות הסנצנצים בני אחרי נוה־ השאננים. אחרי הספרים. אולם שומה עלי להניח כל אלה. אראה לנוכח עיני אור יהל בסחשכים ואלו אדודה. ולא אוכל לסוש סנו.

מעט־החסיסות וההבנה העדינה והמלפתי אשר ביקש ספר־עבודתו לא נפל. כירוע. בחלקו. הוא לא שב לילדיו. עבודתו וספריו כי היה סרסס־רגל לכריונים אשר שמו גם קץ להתלבשותו. אכן. נורקה ספיו נבואה גדולה כאסרו: הגדול שבשרי־ הצבא והנאון שבחכמי האסטרפניה הוא הסעונה הנרצח אשר יהלך בא־רואים כראש צבא סאסיניו.

דב שמוק

*) Kurt Eisner: Wachsen und Werden, Roter-Türmer-Verlag, Leipzig.